

1927 OKTÓBER

ERDÉSZETI LAPOK

LXVI. ÉVF.

AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET

KÖZLÖNYE

10. FÜZET.

KIADJA: AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET

Felelős szerkesztő

CZILLINGER JÁNOS

Megjelenik minden hó 15-én.

Előfizetési díj 1927. évre 24 P, erdészeti altiszteknek 12 P.

Az Országos Erdészeti Egyesület tagjai a tagjárulékok fejében kapják.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, Lipótváros, Alkotmány-utca 6. sz. II. emelet.

A lap irányával nem ellenkező hirdetések mérsékelt díjért közöltnének.

(Telefon: 237—22.)

A szentesi beszéd.

Szembeötlő jelenség manapság a sok gazdaggyűlés, a témérdek vidéki kiállítás.

Ha nem csalódnunk, e mögött a dícséretreméltó igyekezet mögött a Mezőgazdasági Kamara és vidéki kamarák lelkes vezetőinek agilitása húzódik meg.

A messzenyuló nyári vakáció után kiváló alkalom az ilyen gyűlés többek között a hivatalos tényezők munkatervének ismertetésére is.

A szentesi gazdaggyűlés és tanyakongresszus is ilyen alkalmas eszköznek bizonyult.

Kiemelem tehát az ország első gazdájának, a földművelésügyi miniszter úrnak beszédét a „Magyarság” október 4-iki számából, mert az a maga nemében valóban tartalmas beszéd volt:

— A háború után a harc a gazdasági térre terelődött át és folyik megalkuvás és szünet nélkül a nemzetek között az elsőbbségért. Mi nem maradhatunk el azoktól a szomszédainktól, akik diktálják a tempót, akik könnyebben tudják ezt a tempót diktálni, mert hiszen Magyarországtól értékes és aktív területeket kaptak. Az őszi ülésszak során a képviselőház elé kerül a *mezőgazdasági szakoktatásról és a téli gazdasági szakis-*

kolákról szóló törvény, amelynek a célja az, hogy intenzívebbé tegye a mezőgazdasági szakoktatást az egész országban, hogy alkalmassá tegye a gazdát arra, hogy többet és jobbat tudjon termelni. Ugyancsak a Ház elé kerül a *gazdatiszti törvény is*, amelynek keretében azt akarjuk biztosítani, hogy lehetőleg egy bizonyos időn túl az ország minden területe *szakszerű művelés alá* jusson. Megoldjuk a mezőgazdasági üzemekre szóló kötelező balesetbiztosítás kérdését is, mert nemcsak a mezőgazdaság termelésével és annak értékesítésével, hanem a mezőgazdasági munkássággal is intenzíven foglalkoznunk kell. Készen van a hegyi községek megalakításáról szóló törvényjavaslat és munkában van a mezőgazdasági munkások kötelező betegség- és balesetelleni biztosításáról szóló törvényjavaslat is. Ezek mind olyan szociális alkotások, amelyek elől nem térhetünk ki, mert a mezőgazdasági munkásság nemcsak nemzeti, de nemzetgazdasági szempontból is olyan értékes társadalmi osztálya a nemzetnek, amely megérdemli, hogy minden áldozatot meghozzunk szociális gondoskodásukért.

— Tervbevettem a tanyai kirendeltségek felállítását — mondotta a miniszter. A kirendeltségekbe bevonjuk mindazokat a tárcákat, amelyek e kérdésben érintve vannak és a javaslattétel e kirendeltségeken keresztül történik. Ugyancsak ezek útján akarom megoldani a *többtermelés kérdését is* a magyar tanya körül, valamint a vetőmag és terményértékesítés kérdését s mindazokat a kérdéseket, amelyek a *mezőgazdasági termelés színvonalának emelésével* kapcsolatban vannak.

Nem veheti senki rossz néven, ha közelebbről elmélázok ezen a munkaterven, ha párhuzamot vonok az édes testvér és mostoha testvér rikítóan megkülönböztethető sorsa felett.

Nem az fáj, hogy a Magyar-Alföld közepén az erdők sorsáról nem történt megemlékezés, azon sem ütközöm meg, hogy az évek óta megindított alföldfásítási akció ügyét a gazdaságületeken nem egészen ok nélkül immár csak síri csönd ünnepli, hanem az *esik rosszul*, az fáj, hogy nekünk nincsenek ilyen szentesi alkalmaink!

Pedig lehetnének!

Milyen szép volna, ha mindjárt a szentesi napot követő talán harmadik napon, a *lillafüredi ünnepségek* alkalmával alkalmat találtunk volna a *mi szívfájdalmaink* megnyugtatósára is.

Mert hiszen lehetetlen, hogy évek óta nyilvánosan hallatott bajaink, *aggályaink* illetékes helyen visszhangra ne találtak volna; hogy ne tudnák ott is, amit minden egyes tagja az erdőgazdatársadalomnak érez, hogy a magyar erdészeti közigazgatás helyzete ebben a pillanatban a lehető legkritikusabb; lehetetlen, hogy ne tudnák azt, hogy a közelmúlt évek részleges tör-

vényalkotásai úgy felforgatták erdészeti közéletünket, hogy múlhatatlanul sürgős beavatkozásra van szükség.

Amikor a földművelésügyi kormányzat az egyik gyermeknek istápolására csak úgy ontja kétkézzel a biztatóbbnál biztatóbb törvényjavaslatok betervezésének beígérését, a másik gyermeknek életét csak pillanatok választják el a tragédiától.

Ne tévessze meg az a pompás miliő, az az évszázados, jól konzervált erdőrengeteg, amely a lillafüredi látogatásai alkalmával valóban büszkeséggel töltheti el a szívét-lelkét!

Más feladataink is vannak, amelyek várva-várnak az erdőrendészeti legfőbb hatóság parancsszavára. Vannak a hazának olyan köves, kopár, kőgörgeteges, agyonlegeltetett, hasznavehetetlen foltjai, amelyek sóvárogva várnak megmentésükre, olyan üde oázisai, amelyek nem vágnak a mai bürokratikus rendszer ölelő karjai között megbénulva pihenni.

A *Tarnamellék* kopárjai, az *esztergomvidéki kopár legelők*, az *alföldi futóhomokos „Sahará”-k*, a kisembereknek pusztuló erdőparcelláskái, a jól gazdálkodó és a helyenkint zsaroló gazdálkodást űző magánerdőbirtokok különféle típusai az erdőrendészet legfőbb örének jóindulatú beavatkozására reménytelenül várnak?

Mi nem hallatunk annyit magunkról, mint testvérágazatunk, pedig éppen mi voltunk azok, akikre a miniszter úr beszédében oly jelesen hivatkozott és támaszkodott: mi voltunk azok, akiktől azok a bizonyos szomszédok azokat a hivatkozott „értékes és aktív területeket vették el”.

Jajszónk most se legyen panasz. Nem kérünk egyebet, csak azt, hogy egyszer nekünk is legyen szentesi napunk!. Nyerjünk ezen a napon biztatást arra nézve, hogy egyszer már velünk is fog történni valami, hogy a minden vonalon tarthatatlannak ismert helyzetünk az illetékes tényezők részéről is méltatva és orvosolva lesz.

Czillinger János.
